

РЕШЕНИЕ

№ 4434

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 08.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **136** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, вр. чл.156, ал.7 ЗУТ.

Образувано е на основание изпратена от РДНСК – С. постъпила жалба от Кмета на Район „К. село“ – СО против Заповед №ДК-11-С-18/08.12.2021 г. на Началника на РДНСК – С., с която е отменено Разрешение за строеж №22/01.12.2021 г., издадено от Гл. архитект на район „К. село“ – СО за строеж „Временен открит паркинг“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.204.207, 68134.204.672, УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“ по плана на [населено място]. Твърди се, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като Началника на РДНСК – С. неправилно е приел, че с изграждането на жилищен блок №142А е реализирано основното застрояване по действащия ПУП в УПИ III „за ЖС, паркинг и подземен гараж“, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“ по плана на [населено място], поради което не е приложима нормата на чл.55 ЗУТ. Предвид това и доколкото част от предвиденото „основно застрояване“, а именно „подземен гараж“ за 70 коли и „Паркинг“ над него със 75 паркоместа на е реализирано, не е налице пречка за издаване на разрешение за строеж за „Временен открит паркинг“ по реда на чл.55 ЗУТ. Предвид това се иска отмяна на оспорения акт.

Ответникът, ДНСК чрез процесуалния си представител юрисконсулт С. М. в съдебно заседание, оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да се отхвърли, а обжалваната заповед да се потвърди като правилна и законосъобразна.

Заинтересованата страна – Гл. архитект на Район „К. село“ – СО, чрез процесуалния си представител ст. юрисконсулт А. О. в съдебно заседание изразява становище за

основателност на жалбата. Счита, че процесното разрешение за строеж е законоосъобразно, като издадено в предписаната от закона форма и въз основа на материалната разпоредба на чл.55 ЗУТ, поради което неправилно е отменено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка.

Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

От приложените към административната преписка доказателства се установява, че УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“ по плана на [населено място] е частна общинска собственост, съгласно Акт №1097/15.07.2003 г.

Не е спорно между страните, а това се установява и от приложените по делото доказателства, че с Решение №64 по Протокол №32/10.12.2001 г. на СОС е одобрен застроителен, регулационен и кадастрален план на м. „Хиподрума“, в който попада и УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“, по отношение на който е предвидено жилищно застрояване, паркинг и подземен гараж. Не е спорно между страните, че в този УПИ е изграден деветнадесет етажен жилищен блок №142А, а предвидените подземен гараж и паркинг не са изградени.

Със заявление до Гл. архитект на Район „К. село“ рег. №РКС21-ВК91-421/30.11.2021 г. Кмета на Район „К. село“ – СО е депозирал искане за издаване на Разрешение за строеж на обект „Временен открит паркинг“ по смисъла на чл.55 ЗУТ в УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“. Към заявлението са приложени необходимите документи, включително инвестиционен проект за изграждане на обекта, част „Геодезическа“. Видно от доказателствата изграждането на временния паркинг е поискано на мястото, на което по ПУП е било предвидено изграждането на подземен гараж и паркинг върху него.

Въз основа на заявлението и представените документи е издадено Разрешение за строеж №22/01.12.2021 г. на Гл. архитект на Район „К. село“ – СО, с което на СО – Район „К. село“ е разрешени изграждането на строеж „Временен открит паркинг“ в ПИ с идентификатор 68134.204.207, 68134.204.672, УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“ по плана на [населено място].

В съответствие с разпоредбата на чл.149, ал.5 ЗУТ с писмо от 01.12.2021 г. издаденото Разрешение за строеж е изпратено на Началника на РДНСК – С.. Видно от приложения към преписката Констативен протокол за проверка по чл.156, ал.4 ЗУТ /лист 16, 17 и 18 от делото/, извършена е служебна проверка на обстоятелствата по чл.156, ал.1, ал.2 и ал.3 ЗУТ. Дадено е заключение, че основното застрояване е реализирано съгласно предвижданията на действащия ПУП, поради което не е приложима нормата на чл.55 ЗУТ. Посочено е, че в действащия ПУП е предвидено изграждането на паркинг и подземен паркинг.

На 08.12.2021 г. е издадена оспорената в настоящото производство Заповед №ДК-11-С-18/08.12.2021 г. на Началника на РДНСК – С., с която е отменено Разрешение за строеж №22/01.12.2021 г., издадено от Гл. архитект на район „К. село“ – СО за строеж „Временен открит паркинг“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.204.207, 68134.204.672, УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“ по плана на [населено място]. В мотивите на акта е посочено, че основното застрояване е реализирано съгласно предвижданията на действащия ПУП, поради което не е

приложима нормата на чл.55 ЗУТ, още повече, че с ПУП е предвидено изграждане на паркинг и подземен паркинг. Видно от приложеното известие за доставяне Кмета на Район „К. село“ е уведомен за издадената заповед на 15.12.2021 г.

За установяване компетентността на издателя на оспорения акт е представена Заповед №РД-13-171/13.06.2019 г. на Началника на ДНСК и Заповед № РД-13-055/25.03.2021 г. за изменението ѝ, от които се установява, че в т.13 на Началниците на РДНСК са предоставени правомощия да издават мотивирани заповеди за отмяна на разрешения за строеж по чл.156, ал.5 ЗУТ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

С жалбата се атакува ИАА по чл.156, ал.5 ЗУТ, посочен изрично от законодателя в разпоредбата на чл.156, ал.7 ЗУТ като подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.215 ЗУТ. Жалбата е депозирана в законоустановения в чл.215, ал.4 ЗУТ срок. Оспорващият е уведомена за издадената заповед на 15.12.2021 г., а жалбата е подадена на 21.12.2021 г. Спазени са изискванията на закона и жалбоподателят е надлежна страна, доколкото възложител на строежа, разрешението за който е отменено с оспорената заповед, е Столична община – район „К. село“. Следователно същият е заинтересовано лице по чл.149, ал.2, т.1 ЗУТ и е активно легитимиран да оспори процесаната заповед, поради което жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита същата и за **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно разпоредбата на чл.168 АПК, съдът преценява законосъобразността на АА, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са разпоредбите при издаването и съобразен ли е с целта, която преследва закона. При преценката си съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в АА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началника на РДНСК - С. в съответствие с делегираните му правомощия с т.13 на Заповед №РД-13-171/13.06.2019 г., изменена със Заповед № РД-13-055/25.03.2021 г. на Началника на ДНСК.

Заповедта е издадена в изискуемата от закона писмена форма. Не се установява административният акт да не отговаря на изискванията на чл.59, ал.2 АПК. В заповедта са посочени дата на издаване, правни и фактически основания, налице е и разпоредителна част. Фактическите и правните основания за издаване на заповедта в достатъчна степен позволяват упражняването на контрол за законосъобразност. Цитираните факти и обстоятелства, ведно със съдържащите се в преписката документи, обезпечават възможността на адресата да възприеме адекватно съдържанието на властническото волеизявление и да защити правата си. Ето защо съдът намира, че не е налице основание за отмяна на оспорения акт по чл.146, т.2 АПК.

Не се установява в хода на административното производство, завършило с издаване на процесната заповед, да са допуснати процесуални нарушения, които да са от категорията на съществени, респективно да представляват основания за отмяната ѝ. Спазен е срокът по чл.156, ал.1 ЗУТ за извършване на проверка по случая – Разрешение за строеж №22/01.12.2021 г. е съобщено на РДНСК – С. на 01.12.2021 г., а проверката по чл.156, ал.4 ЗУТ е извършена на 03.12.2021 г. от служители на РДНСК – С., като с оглед датата на издаване на заповедта, съдът приема, че проверката по смисъла на чл.156, ал.1 – ал.3 ЗУТ е била извършена в 14-дневен срок от

уведомяването на РДНСК по реда на чл.149, ал. 5 ЗУТ. Спазена е и разпоредбата на чл.156, ал.4 ЗУТ, предвид установяване обстоятелствата по ал.1, ал.2 и ал.3 на чл.156 ЗУТ с констативен протокол от 03.12.2021 г., съставен от органите на РДНСК.

Не са нарушени разпоредбите на чл.35 и чл.36 АПК - административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая и е събрал относимите по спора доказателства, като спор по фактите между страните не е налице. Въз основа на тях обаче са направени необосновани фактически и неправилни правни заключения, което обуславя извод за материална незаконосъобразност на оспорената заповед.

Отмененото с оспорената заповед Разрешение за строеж е издадено на основание чл.55, вр. чл.147, ал.1, т.10 ЗУТ. Съгласно разпоредбата на чл.55 ЗУТ до реализирането на подробния устройствен план поземлените имоти могат да се използват за временни открити паркинги, пазари за сергийна търговия, открити обекти за спортни дейности и площадки за игра, преместваеми обекти по чл. 56, ал. 1 и други подобни открити обекти въз основа на разрешение за строеж, съответно разрешение за поставяне, при условия и по ред, определени с наредба на общинския съвет. Чл.147, ал.1, т.10 ЗУТ предвижда, че не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж за строежите по чл.55 ЗУТ.

За да отмени издаденото разрешение за строеж Началника на РДНСК – С. е приел, че основното застрояване в имота е реализирано съгласно предвижданията на действащия ПУП, поради което не е приложима нормата на чл.55 ЗУТ, още повече, че с ПУП е предвидено изграждане на паркинг и подземен паркинг. Тези му доводи не се споделят от настоящия съдебен състав.

Безспорно се установи, че имота, в който е разрешено строителството, съгласно действащия ПУП е с предназначение „За ЖС, паркинг и подземен гараж“. Съгласно чл.20, ал.1 ЗУТ застрояването в урегулираните поземлени имоти е основно и допълващо. В ал.2 е предвидено, че основното застрояване съответства на конкретното предназначение на имотите съгласно чл.8 ЗУТ, определено с подробния устройствен план. Според ал.3 на същия член застрояването със спомагателни, стопански, обслужващи и второстепенни постройки допълва основното застрояване в урегулираните поземлени имоти. В настоящия случай с ПУП по отношение на процесния имот е предвидено както основно застрояване – жилищна сграда, която е реализирана, така и допълващо застрояване – подземни гаражи и паркинг, които не са реализирани. Следователно предвижданията на ПУП относно допълващото застрояване, в което попадат предвидените подземни гаражи и паркинг върху тях, не са реализирани. Следователно ПУП не е приложен по отношение на допълващото застрояване по смисъла на §22, т.2 от ДР на ЗУТ. Именно поради това и с оглед разпоредбата на чл.55 ЗУТ, която не поставя изискване за приложението ѝ имотът и цялото да е незастроен или да не е реализирано основното застрояване в същия, съдът намира, че са били налице предпоставките на тази разпоредба за издаване на отмененото разрешение за строеж от Гл. архитект на Район „К. село“ – СО. Предвидения с ПУП подземен гараж и паркинг над него не са изградени, т.е. ПУП не е реализиран по отношение на предвиденото допълващо застрояване, поради което поземленият имот, в частта, в която е предвидено допълващото застрояване може да се използва за временен открит паркинг, за изграждането на какъвто е издадено отмененото РС.

Неоснователен е доводът на ответника, че доколкото с ПУП е предвидено

изграждането на паркинг в имота, РС на същия е следвало да бъде издадено по общия ред, а не на основание чл.55 ЗУТ. Това е така, тъй като се установи, че предвидения с ПУП паркинг следва да бъде изграден върху подземни гражи, каквито не са реализирани. Следователно, изграждането на паркинг, от какъвто безспорно е налице необходимост, превилно е прието, че следва да се извърши по реда на чл.55 ЗУТ, като временен такъв, за да има възможност впоследствие паркингът да се изгради съгласно предвижданията на ПУП – с подземни гаражи и паркинг върху тях.

Като е приел, че изграждането на сградата на основното застрояване и предвижданията на ПУП за изграждане на паркинг са пречка за приложимост на разпоредбата на чл.55 ЗУТ, ответникът е издал административния акт в нарушение на материалния закон, поради което същият следва да бъде отменен.

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК основателно се явява своевременно направеното от процесуалния представител на оспорващия искане за присъждане на разноски. Съгласно тази разпоредба когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая оспорващият е представляван от юрисконсулт, при което и съгласно чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.144 АПК на същия се дължи юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл.37 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за производството по настоящото дело, разноските за юрисконсултско възнаграждение на оспорващия следва да бъдат определени в размер на 100 лв., с оглед естеството на производство и извършените процесуални действия по представителство на оспорващия по делото. Тази сума, както и внесената държавна такса от 10 лева ДНСК следва да бъде осъдена да заплати на Столична община. Доколкото заинтересованата страна Гл. архитект на Район „К. село“ – СО е представляван в производството от същия юрисконсулт, представлявал и оспорващия, съдът намира, че отделни разноски на същия не се дължат.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед №ДК-11-С-18/08.12.2021 г. на Началника на РДНСК – С., с която е отменено Разрешение за строеж №22/01.12.2021 г., издадено от Гл. архитект на район „К. село“ – СО за строеж „Временен открит паркинг“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.204.207, 68134.204.672, УПИ III, кв.32, м. „Хиподрума“, район „К. село“ по плана на [населено място].

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на Столична община деловодни разноски в размер на 110 /сто и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

